Побратимів багатих мені
Не потрібно – я відаю їх!
За божками летять, як дурні,
А всім іншим – погорда і сміх.
Я не хочу сидіть за столом
З паничами – принизлива гра:
Обмине тебе келих з вином,
Пригадається кривда стара.
Я не хочу дівочих принад,
Ніжних пестощів білих грудей.
Студенить мені серце, мов град,
Зрада, хитрість огнистих очей!
Та любов пропадає в ганьбі,
Розвівається, начебто мла…
Тут клянеться в коханні тобі,
А тут іншого вже обняла!
Я не хочу ясного життя,
Де народ стільки горя терпить,
Де жебрачити ходить дитя,
Що не має розради й на мить.
Веселитись не хочу я там,
Де біда, сльози, скарги навкруг,
Де в неволі так тяжко братам,
Де завмерли і сила, і дух!..
Гей, сказати б, що мучить мене?
Що я хочу, чого б я жадав?
За що б горе прийняв не одне?
За що б серце згорьоване дав?
Ну, так знайте, чого б я хотів:
Щоб не згинула пісня моя,
Щоб народ її в серці пригрів
Та щоб знав, чим та пісня сія!